

вя душата си. Не желая да приспивамъ любовта си, азъ искамъ да подчиня цѣлото си същество на своята воля и да се не подавамъ на никакви желанія, на никакви страсти...

— Виждашъ ли колко е мъчно . . . Ето ти се замисли . . . Най-невѣрната болестъ и най-мъчно изцѣримата това е болестта „любовъ“ За нея нѣма нито диагноза, нито пъкъ лѣкарства въ аптекитѣ, тя се цѣри съ удовлетворяване на желаніята и отъ смъртта . . .

— Вие се подигравате . . . Самата любовъ не е желание . . . Както луната не е слънце . . .

— Загаснало слънце поради слѣпа любовъ . . . Ехъ сестро, защо не оставите на ученичитѣ да се занимаватъ съ любовъ, а ние да се заровимъ въ нашитѣ си грижи...

— Да, разбира се, нали затова сме тукъ.

И безъ повече да продумахме тръгнахме отъ легло на легло, за да видимъ отъ какво се нуждаятъ болнитѣ. Въ стаята сме при Тихолъ, той спи. Температура нѣма.

— Ето, само тоя здравъ сънъ ще му възвърне предишното здраве . . . Щомъ стане по-добре, азъ ще искамъ отъ началника да го изпратятъ въ Банкя, тамъ той напълно ще оздравѣе . . . Минералната вода ще го изцѣри.

Обнадеждена влѣзохъ въ стаята, приготвихъ рецептурната табела, предадохъ я на аптекаря за изпълнение и побързахъ наново да се затворя въ стаята си за да довърша прочитането на дневника му.

* * *

„22 септември. Цѣлата нощъ зъзнахме. Страшната зима бърза вече да се настани. Тя не признава никакви преходи отъ лѣтото презъ есенята, направо иска да завоюва окървавения върхъ. Тя прави това не съ оржdia и минохвъргачки, а така просто съ своята стихийность. Неприятельтъ не ни оставя на спокойствие. Той се страхува и шари съ учестена артилерийска стрелба. А поне той да бѣ спрѣлъ, та да могатъ по-спокойно защитницитѣ да си намѣрятъ запазени мѣста дето да се посвятъ на завѣтъ.

Двѣ страшни стихии врѣхлѣтятъ върху насъ и искатъ да ни унищожатъ. Ако продължава все така, ние ще измрѣмъ, ако не отъ снарядитѣ и куршумитѣ на вра-